

Sprawa C-470/19**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

17 czerwca 2019 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

High Court (Irlandia)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

21 maja 2019 r.

Strona wnosząca odwołanie:

Friends of the Irish Environment Limited

Druga strona postępowania:

Commissioner for Environmental Information

Przedmiot postępowania głównego

Przedmiotem sprawy zawisłej przed sądem odsyłającym jest wniosek o udostępnienie informacji dotyczących środowiska złożony przez stronę wnoszącą odwołanie w celu uzyskania dostępu do dokumentów sądowych znajdujących się w posiadaniu Courts Service of Ireland (irlandzkiej służby sądowniczej) (pierwsza strona zainteresowana) i dotyczących postępowania sądowego w sprawie X i Y (druga strona zainteresowana) przeciwko An Bord Pleanála (agencji rozpatrującej odwołania od decyzji z zakresu planowania przestrzennego) (trzecia strona zainteresowana), nr sprawy 2013 450 JR ([2016] IEHC 134), w której High Court (wysoki trybunał, Irlandia) wydał w dniu 25 lutego 2016 r. wyrok, od którego nie wniesiono środka odwoławczego.

Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym został złożony na podstawie art. 267 TFUE. Sąd odsyłający zwraca się o dokonanie wykładni art. 2 ust. 2 dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG.

Pytanie prejudycjalne

Czy sprawowanie kontroli nad dostępem do dokumentów sądowych dotyczących postępowania, w którym wydano wyrok kończący postępowanie w sprawie, w którym upłynął termin na wniesienie środka odwoławczego i w którym nie złożono żadnego środka odwoławczego ani żadnego kolejnego wniosku, choć złożenie kolejnych wniosków jest możliwe w szczególnych okolicznościach, stanowi pełnienie „funkcji o charakterze sądowym” w rozumieniu art. 2 ust. 2 dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG?

Konwencje międzynarodowe

Konwencja o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (zwana dalej „konwencją z Aarhus”).

Powołane przepisy prawa Unii

Motywy 1, 9, 11, 16, art. 1, art. 2 ust. 2 i art. 4 dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG (zwanej dalej „dyrektywą”).

Artykuł 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1049/2001”).

Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (zwanego dalej „rozporządzeniem dotyczącym konwencji z Aarhus”).

Artykuł 255 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

Artykuł 15 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 23 ust. 1 lit. f) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych).

Artykuł 38 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem.

Wyrok z dnia 14 lutego 2012 r., Flachglas Torgau, C-204/09, EU:C:2012:71.

Opinia rzecznika generalnego E. Sharpston w sprawie Flachglas Torgau, C-204/09, EU:C:2011:413.

Wyrok z dnia 18 lipca 2013 r., Deutsche Umwelthilfe, C-515/11, EU:C:2013:523.

Opinia rzecznika generalnego M. Poiaresa Madura w sprawach połączonych Szwecja i API/Komisja i Komisja/API, C-514/07 P, C-528/07 P i C-532/07 P, EU:C:2009:592 (zwana dalej „opinią w sprawie API”).

Wyrok z dnia 21 września 2010 r., Szwecja i in./API i Komisja, C-514/07 P, C-528/07 P i C-532/07 P, EU:C:2010:541.

Wyrok z dnia 18 lipca 2017 r., Komisja/Breyer, C-213/15 P, EU:C:2017:563.

Wyrok z dnia 19 grudnia 2013 r., Fish Legal i Shirley, C-279/12, EU:C:2013:853 (zwany dalej „wyrokiem Fish Legal”).

Wyrok z dnia 25 lipca 2018 r., Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586 (zwany dalej „wyrokiem LM”).

Powołane przepisy prawa krajowego

European Communities (Access to Information on the Environment) Regulations 2007–2018 (rozporządzenie z lat 2007–2018 transponujące przepisy Wspólnot Europejskich w zakresie dostępu do informacji dotyczących środowiska, zwane dalej „rozporządzeniem krajowym”).

Artykuł 65 Court Officers Act 1926 (ustawy z 1926 r. o urzędnikach sądowych, zwanej dalej „ustawą z 1926 r.”).

Artykuł 6 ust. 1 Freedom of Information Act 1997 (ustawy z 1997 r. o dostępie do informacji publicznej).

Przegląd prawa krajowego w przedmiocie dostępu do dokumentów sądowych

Orzecznictwo sądów krajowych dotyczące dostępu do dokumentów sądowych przez osoby trzecie zdaje się być wewnętrznie sprzeczne, a poszczególne rozstrzygnięcia nie układają się w spójną całość. Analiza orzecznictwa zdaje się potwierdzać pogląd, że sądy sprawują kontrolę nad prowadzeniem dokumentacji sądowej oraz że taka dokumentacja może być udostępniana osobom trzecim jedynie na podstawie wydanego przez sąd orzeczenia. W jednej ze spraw uznano jednak zasadę swobodnego dostępu do „dokumentów, które zostały już podane do publicznej wiadomości na posiedzeniu jawnym” i które nie podlegają ograniczeniom w zakresie sprawozdawczości ani innym obostrzeniom.

W żadnym z przedmiotowych orzeczeń nie przeanalizowano wpływu dyrektywy na zagadnienie dostępu do dokumentów sądowych.

W uregulowaniach krajowych w tej dziedzinie wskazano, że sprawowanie kontroli nad dokumentami sądowymi stanowi pełnienie funkcji o charakterze sądowym; w aktach prawnych dotyczących postępowania przed sądami przewidziano przepisy, zgodnie z którymi osoby trzecie są zobowiązane wystąpić do sądu o wydanie zgody na dostęp do dokumentów sądowych; ponadto obowiązują wytyczne regulujące praktyczne kwestie związane z dostępem osób trzecich do dokumentów sądowych, aczkolwiek te podlegają kontroli sądowej.

Artykuł 6 ust. 1 Freedom of Information Act 1997 (ustawy z 1997 r. o dostępie do informacji publicznej) stanowi jednak, co następuje: „Z zastrzeżeniem przepisów niniejszej ustawy każdy ma prawo dostępu do wszystkich dokumentów znajdujących się w posiadaniu organu władzy publicznej, a tego dostępu udziela się mu na jego wniosek; takie prawo jest w niniejszej ustawie określane mianem prawa dostępu do informacji”.

Ponadto w świetle prawa krajowego możliwe jest wznowienie postępowania po wydaniu orzeczeń kończących postępowanie w sprawie lub wyczerpaniu środków odwoławczych. Ta rzadko wykorzystywana instytucja znajduje zastosowanie w ściśle ograniczonych okolicznościach, w tym w przypadku złożenia wniosku o przedłużenie terminu na wniesienie odwołania (przy czym możliwość złożenia takiego wniosku nie jest ograniczona czasowo), wniosku o usunięcie zarzucanego błędu w orzeczeniu sądowym lub wniosku o uchylenie orzeczenia sądowego z tej przyczyny, że zostało ono uzyskane w sposób nieprawidłowy.

Należy również zauważyć, że wnioski o udzielenie dostępu do dokumentów sądowych mogą być składane po wydaniu orzeczeń kończących postępowanie w sprawie lub wyczerpaniu środków odwoławczych w celu wykonania ugody lub oceny zasadności zarzutu prawomocnie rozstrzygniętego sporu lub powagi rzeczy osądzonej w późniejszym postępowaniu.

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i przebiegu postępowania głównego

- 1 W dniu 9 lipca 2016 r. strona wnosząca odwołanie zwróciła się do Courts Service of Ireland (irländzkiej służby sądowniczej) o wydanie kopii pism procesowych, oświadczeń złożonych pod przysięgą/dowodów, uwag przedstawionych na piśmie i opieczętowanych przez sekretarza orzeczeń dotyczących postępowania toczącego się przed High Court (wysokim trybunałem, Irlandia) pomiędzy stronami zainteresowanymi drugą i trzecią. Wniosek złożono zgodnie z konwencją z Aarhus, dyrektywą i rozporządzeniem krajowym.
- 2 W dniu 13 lipca 2016 r. strona wnosząca odwołanie otrzymała odpowiedź na wniosek, w której wskazano, że po przeanalizowaniu rozporządzenia krajowego Courts Service of Ireland (irländzka służba sądownicza) uznała, iż nie obejmuje ono swoim zakresem dokumentów złożonych w postępowaniu sądowym, oraz że dostęp do takich dokumentów mogą uzyskać jedynie strony postępowania i ich pełnomocnicy.
- 3 W dniu 18 lipca 2016 r. strona wnosząca odwołanie poinformowała Courts Service of Ireland (irländzką służbę sądowniczą) o zamiarze złożenia wniosku w sprawie wszczęcia wewnętrznej procedury odwoławczej. Z uwagi na fakt, że strona wnosząca odwołanie nie otrzymała odpowiedzi w zakreślonym rozporządzeniem krajowym terminie jednego miesiąca, powstało domniemanie odmowy, co upoważniło stronę wnoszącą odwołanie do odwołania się od takiego rozstrzygnięcia do drugiej strony postępowania.
- 4 Strona wnosząca odwołanie wniosła do drugiej strony postępowania odwołanie z dnia 15 września 2016 r., którego wpływ został potwierdzony przez drugą stronę postępowania w dniu 16 września 2016 r.
- 5 W decyzji z dnia 31 lipca 2017 r. druga strona postępowania wskazała, że Courts Service of Ireland (irländzka służba sądownicza) posiada dokumenty dotyczące zakończonego postępowania jako organ pełniący funkcje o charakterze sądowym oraz że w wykonywaniu takich funkcji nie stanowi ona organu władzy publicznej w rozumieniu art. 3 ust. 1 rozporządzenia krajowego. W związku z tym Commissioner for Environmental Information (komisarz ds. informacji o środowisku, Irlandia) nie jest uprawniony do zbadania w postępowaniu odwoławczym decyzji Courts Service of Ireland (irländzkiej służby sądowniczej) w sprawie wniosku o udostępnienie informacji dotyczących środowiska.

Zasadnicze argumenty stron w postępowaniu głównym

- 6 Strona wnosząca odwołanie podnosi, że druga strona postępowania dopuściła się błędu, ponieważ nie dokonała autonomicznej wykładni pojęcia „funkcji o charakterze sądowym” do celów stosowania dyrektywy oraz powołała się niemal wyłącznie na okoliczność, iż w art. 65 ust. 3 ustawy z 1926 r. nie określono żadnego terminu, w którym Courts Service of Ireland (irländzka służba

sądownicza) przestaje sprawować kontrolę nad posiadanymi dokumentami. Zdaniem drugiej strony postępowania okoliczność, że w ustawie z 1926 r. nie wskazano żadnego terminu, w którym ustaje sprawowana nad dokumentami kontrola sądowa, oznacza, że Courts Service of Ireland (irlandzka służba sądownicza) wykonuje w odniesieniu do tych dokumentów funkcje o charakterze sądowym faktycznie bezterminowo. W uproszczeniu podejście zastosowane przez drugą stronę postępowania ograniczyło się do: a) stwierdzenia, że w wyroku Flachglas TSUE przeanalizował uregulowania krajowe w celu określenia funkcji powierzonych w owej sprawie ministerstwu; b) zidentyfikowania tych przepisów prawa krajowego, które dotyczyły kompetencji Courts Service of Ireland (irlandzkiej służby sądowniczej) w niniejszej sprawie; c) ustalenia, że owe przepisy prawa krajowego w żaden sposób nie regulują kwestii czasowego zakresu sprawowanej przez Courts Service of Ireland (irlandzką służbę sądowniczą) kontroli dokumentów po zakończeniu postępowania; oraz d) rozstrzygnięcia tej niejednoznaczności (bez żadnego odesłania do celów dyrektywy) w sposób całkowicie odmienny od celów dyrektywy i jednoznacznych ustaleń dokonanych przez TSUE w wyroku Flachglas.

- 7 Tymczasem w świetle wyroku Flachglas art. 2 ust. 2 dyrektywy należy interpretować w sposób funkcjonalny. TSUE zauważył w wyroku Flachglas, udzielając odpowiedzi na pytanie pierwsze lit. c), że wraz z zakończeniem procesu legislacyjnego znika także argument przemawiający za wyłączeniem z definicji organu władzy publicznej organów pełniących funkcje „o charakterze ustawodawczym”, a informacja podlega ujawnieniu, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w art. 4 dyrektywy.
- 8 W świetle motywów 1, 9, 11, 16, a także art. 1 dyrektywy należy przyjąć szeroką wykładnię tego aktu prawnego.
- 9 Ponadto rzecznik generalna stwierdziła w opinii w sprawie Flachglas (pkt 32), że w przypadku niejasności „należy [...] dokonywać wykładni dyrektywy na rzecz jawności oraz dostępu do informacji”.
- 10 Ponadto pojęcie „funkcji o charakterze sądowym” należy interpretować w ujęciu funkcjonalnym tak samo, jak uczyniono to w wyroku Flachglas w odniesieniu do pojęcia „funkcji o charakterze ustawodawczym”. W szczególności, podobnie jak ma to miejsce w przypadku analizowanych w wyroku Flachglas „funkcji o charakterze ustawodawczym”, art. 2 ust. 2 przestaje wywoływać skutki z chwilą zakończenia postępowania. W opinii w sprawie Flachglas (pkt 55) rzecznik generalna wskazała, że o ile naturalne jest, że skład sędziowski obraduje przy drzwiach zamkniętych, o tyle „uzasadnienie wydanego po przeprowadzeniu takich obrad orzeczenia musi zostać podane do publicznej wiadomości wraz z materiałem dowodowym oraz uwzględnioną argumentacją”. Formułując wnioski dotyczące „funkcji o charakterze ustawodawczym” w sprawie Flachglas, rzecznik generalna nakreśliła paralełę między „sferą sądową” a sferą ustawodawczą.

- 11 Sprawa, w której wydano wyrok *Deutsche Umwelthilfe*, dotyczyła kwestii tego, czy organ, któremu w toku procesu ustawodawczego powierzono zadanie opracowania rozporządzenia, może pełnić „funkcje o charakterze ustawodawczym”. TSUE orzekł (pkt 22), że art. 2 ust. 2 dyrektywy, w którym przewidziano możliwość fakultatywnego odstępstwa od zasad ogólnych, „nie może być interpretowany w sposób rozszerzający jego działanie ponad to, co jest niezbędne dla zapewnienia ochrony interesów, które ma gwarantować, a zakres przewidzianych w nim odstępstw należy określić z uwzględnieniem celów tej dyrektywy”. TSUE uznał również, że powodem wprowadzenia wyłączenia była chęć zapewnienia prawidłowego przebiegu procesu legislacyjnego oraz że musi to (pkt 28) „prowad[zić] do przyjęcia ścisłej wykładni, zgodnie z którą art. 2 [ust.] 2 akapit drugi zdanie pierwsze dyrektywy 2003/4 dotyczy jedynie procesów, które mogą doprowadzić do przyjęcia ustawy lub normy o randze równej z ustawową”.
- 12 TSUE stwierdził, że ochrona organów pełniących funkcje o charakterze ustawodawczym nie ma w ogóle zastosowania do organu ustawodawczego, któremu powierzono zadanie opracowania rozporządzeń, ponieważ ów organ nie uczestniczy w procesie legislacyjnym w sposób określony w dyrektywie z tej przyczyny, że (pkt 29) „[s]tanowi to [...] w świetle prawa do informacji, takiego jak przewidziane zarówno w konwencji z Aarhus, jak i w dyrektywie 2003/4, specyfikę procesu legislacyjnego oraz właściwe jemu cechy, które uzasadniają szczególnie reżim aktów przyjmowanych w ramach wykonywania kompetencji prawodawczych”.
- 13 W sprawie, w której wydano wyrok *API*, Komisja odmówiła dostępu do dokumentów sądowych dotyczących trwających i zakończonych postępowań w oparciu o art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, który stanowi, co następuje: „Instytucje odmówią dostępu do dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby ochronę [...] postępowania sądowego lub porady prawnej”. Co się tyczy owej drugiej kategorii, TSUE orzekł (pkt 131), że na ten przepis nie można się powołać w przypadku zakończonego postępowania, ponieważ „nie należy [...] domniemywać, że ujawnienie pism procesowych narusza działalność sądowniczą Trybunału, a to z tego względu, iż ta działalność jest po zamknięciu postępowania zakończona” (zob. także opinia rzecznika generalnego w tej sprawie, pkt 31). W wyroku Komisja/Breyer w sposób jednoznaczny potwierdzono zasady sformułowane w wyroku *API*.
- 14 TSUE sam podlega rozporządzeniu dotyczącemu konwencji z Aarhus, a na rozprawie w sprawie głównej wskazano, że ponieważ w przedstawionych przez drugą stronę postępowania uwagach na piśmie nie odniesiono się, w ramach analizy rozporządzenia nr 1049/2001, do wpływu rozporządzenia dotyczącego konwencji z Aarhus, uwagi te nie odzwierciedlają dokładnie sytuacji prawnej w zakresie dostępu do dokumentów instytucji Unii w świetle jej porządku prawnego.
- 15 Wreszcie art. 65 ustawy z 1926 r. można nadać wykładnię zgodną z rozstrzygnięciem dokonany przez TSUE w wyroku *Flachglas*, ponieważ

przepis ten nie odnosi się w ogóle do kwestii czasowego zakresu sprawowanej kontroli sądowej. Jeżeli temu uregulowaniu nie można nadać takiej wykładni, należy odstąpić od jego stosowania (wyrok z dnia 4 grudnia 2018 r., *The Minister for Justice and Equality i Commissioner of the Garda Síochána*, C-378/17, EU:C:2018:979).

- 16 Z kolei druga strona postępowania również uznaje, że pojęcie „funkcji o charakterze sądowym” stanowi autonomiczne pojęcie prawa Unii. Aby ustalić, czy dane działanie wchodzi w zakres pojęcia „funkcji o charakterze sądowym” stanowiącego autonomiczne pojęcie prawa Unii, należy jednak uwzględnić odpowiedni „kontekst prawny i konstytucyjny” nadawany przez prawo krajowe (zob. opinia rzecznika generalnego w sprawie *Flachglas*, pkt 62; wyrok *Fish Legal*, pkt 48).
- 17 W wytycznych na temat stosowania konwencji z Aarhus wskazano, że definicja „organu władzy publicznej” nie obejmuje organów ani instytucji pełniących funkcje o charakterze sądowym. Przedmiotowe wytyczne nie są wprawdzie wiążące, ale można je uznać za dokument wyjaśniający (wyrok *Fish Legal*, pkt 38).
- 18 W świetle prawa Unii sprawowanie kontroli nad dostępem do akt sądowych po wydaniu orzeczeń kończących postępowanie w sprawie i wyczerpaniu wszystkich środków odwoławczych uznaje się za pełnienie „funkcji o charakterze sądowym”. Jak wskazano w wyroku *API*, wyłączenie TSUE z grupy instytucji podlegających art. 255 WE jest uzasadnione „właśnie ze względu na charakter działalności orzeczniczej, którą musi on wykonywać” (pkt 82).
- 19 Sądy Unii nie muszą obecnie respektować prawa dostępu do informacji, chyba że działają „w wykonywaniu swoich funkcji administracyjnych” zgodnie z art. 15 ust. 3 TFUE.
- 20 Artykuł 23 ust. 1 lit. f) ogólnego rozporządzenia o ochronie danych stanowi, że prawo Unii lub prawo państwa członkowskiego, któremu podlegają administrator danych lub podmiot przetwarzający, może aktem prawnym ograniczyć zakres obowiązków i praw przyznanych na mocy rozporządzenia, „jeżeli ograniczenie takie nie narusza istoty podstawowych praw i wolności oraz jest w demokratycznym społeczeństwie środkiem niezbędnym i proporcjonalnym, służącym: [...] f) ochronie niezależności sądów i postępowania sądowego”.
- 21 Jak wskazano w wyroku *Komisja/Breyer* (pkt 45), „[...] ani statut Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, ani regulaminy postępowania przed sądami Unii nie przewidują prawa dostępu osób trzecich do pism złożonych w ramach postępowań sądowych [...]”.
- 22 Artykuł 38 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem stanowi, że „[a]kta sprawy nie mogą być udostępnione osobom trzecim, prawa prywatnego ani publicznego, bez wyraźnej zgody prezesa Sądu udzielonej po zapoznaniu się ze stanowiskiem stron”.

- 23 Prawdą jest, że rozporządzenie dotyczące konwencji z Aarhus ma zastosowanie do TSUE, jednak z tego stwierdzenia nie wynika nic ponad to, co zapisano w art. 15 ust. 3 TFUE, w zakresie w jakim TSUE podlega rozporządzeniu dotyczącemu konwencji z Aarhus jedynie w odniesieniu do wykonywanych funkcji administracyjnych.
- 24 Powoływana jest również znana prawu Unii koncepcja niezawisłości sądów. W wyroku LM (pkt 63) TSUE wskazuje na aspekt niezawisłości określanej mianem aspektu „zewnętrznego”, który wymaga, aby organ „wypełniał swoje zadania w pełni autonomicznie” i „bez podległości w ramach hierarchii służbowej, bez podporządkowania komukolwiek, w sposób wolny od nakazów czy wytycznych z jakiegokolwiek źródła, oraz pozostając pod ochroną przed ingerencją i naciskami z zewnątrz, które mogą zagrozić niezależności osądu jego członków i wpływać na ich rozstrzygnięcia”.
- 25 W opinii w sprawie Flachglas rzecznik generalna dokonuje rozróżnienia między wykonywaniem funkcji o charakterze ustawodawczym lub sądowym w ujęciu funkcjonalnym i strukturalnym.
- 26 W wyroku Flachglas TSUE orzekł (pkt 49), że konieczne jest przyjęcie „wykładni funkcjonalnej” pojęcia „organów lub instytucji pełniących funkcje o charakterze [...] ustawodawczym”. Z powyższego wynika, że niezależnie od tego, iż ministerstwa, których dotyczyła sprawa Flachglas, zgodnie z klasyfikacją strukturalną nie należą do władzy ustawodawczej, to jednak mogą być objęte zakresem wyłączenia, jeżeli w ujęciu funkcjonalnym pełnią funkcje o charakterze ustawodawczym. W związku z tym TSUE stwierdził, że można uznać, iż ministerstwa pełnią „funkcje o charakterze ustawodawczym” „w zakresie, w jakim uczestniczą one w procesie legislacyjnym” (pkt 51). Innymi słowy, zakres stosowania wyłączenia zawężono do faktycznego pełnienia funkcji o charakterze ustawodawczym.
- 27 Z kolei jeśli chodzi o organ, który należy do władzy ustawodawczej w ujęciu strukturalnym, rzecznik generalna zauważyła w opinii w sprawie Flachglas, że możliwość uznania jego działań za działania o charakterze „ustawodawczym” nie powinna być ograniczona czasowo. W tym względzie rzecznik generalna wskazała, co następuje (pkt 73): „Sytuację tych organów skontrastowałabym z sytuacją innych organów, które zgodnie z definicją strukturalną należą do samej legislatury. W odniesieniu do uchwalania aktów prawnych oraz uchwalonych aktów prawnych organy należące do władz ustawodawczych pełnią wyłącznie funkcje o charakterze ustawodawczym. Ich działalność w tym charakterze nie posiada początku ani końca. W [związku] z powyższym nie występuje ograniczenie czasowe możliwości wyłączenia ich z definicji »organu władzy publicznej« w rozumieniu dyrektywy”.
- 28 TSUE nie odniósł się do tej uwagi rzecznik generalnej. Wskazuje on jednak, że w przypadku organu pełniącego „funkcje o charakterze sądowym” w ujęciu strukturalnym nie występuje ograniczenie czasowe stosowania art. 2 ust. 2.

- 29 Co się tyczy podniesionych przez stronę wnoszącą odwołanie argumentów odnoszących się do konieczności wykładni rozszerzającej dyrektywy, przyświecający dyrektywie cel może być osiągnięty wyłącznie w ramach jej przedmiotowego zakresu zastosowania, którym nie są objęte działania wykonywane przy pełnieniu „funkcji o charakterze sądowym”.
- 30 Podejście przyjęte przez stronę wnoszącą odwołanie nie uwzględnia samego celu przewidzianego w art. 2 ust. 2 wyłączenia dotyczącego „funkcji o charakterze sądowym”, w tym w szczególności zapewnienia prawidłowego przebiegu postępowania sądowego.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 31 Przedmiotem sporu jest kwestia tego, czy posiadanie przez Courts Service of Ireland (irländzką służbę sądowniczą) dokumentów sądowych po wydaniu orzeczeń kończących postępowanie w sprawie i wyczerpaniu wszystkich środków odwoławczych stanowi pełnienie „funkcji o charakterze sądowym” w rozumieniu art. 2 ust. 2 dyrektywy. Na tyle, na ile można to ocenić, zagadnienie to nie było rozstrzygane ani przez TSUE, ani przez sądy innych państw członkowskich.